

Покій Вал

ГРАМАДСКА-ПАЛІТЫЧНАЯ ГАЗЕТА ВІЦЕБСКАГА РАЁНА, №16(65)
ВЕРАСЕНЬ 2009 ГОДА

“ВЯЛІКІ ДЗЯКУЙ ТАВАРЫШУ... ЗА НАШУ “ШЧАСЛІВУЮ” СТАРАСЦЬ”

Дзіўныя людзі сённяшнія беларусы. Апошня дзвеяноста гадоў, а асабліва за Лукашэнкам, яны ўсё жыццё працујуць на нейкай працы, затым падрабляюць у сябе на лецішчы, у хляве ці на гародзе, чым і кормяцца, але не маюць прыстойнайага жыцця і асабліва прыстойнай старасці. Яны моўчкі згаджаюцца на той міэрны заробак, які ім плоцяць, моўчкі жывуць на пенсійныя грошыкі, ледзьве зводзячы канцы з канцамі, але нічога не прадпрымаюць дзеля таго, каб змяніць што-небудзь да лепшага.

Хаця найноўшая гісторыя цвердзіц ім зусім адваротнае, яны перакананыя, што не ў стане палепшиць свайгожыцця. Яны, відаць, ужо забыліся, як “удала” пайдзельнічалі ў выбарах 1994 года, калі толькі дзякуючы народнаму галасаванню быў абраны прэзідэнтам Лукашанка. Цяпер у прыватных размовах яны кажуць, што Лукашэнку ўжо нікім не заменіш, бо ўсё адно выбары будуць сфальсіфікаваныя.

Савецкі, як і постсавецкі чалавек, начыста пазбаўлены нацыянальнага абліча, пачуцца ўласнай годнасці, адказнасці за будучыню і натуральнай патрэбі ў сацыяльной справядлівасці, свабодзе і прайдзе, дзеля якіх нашыя продкі не аднойчы ахвяравалі нават сваім жыццём.

Нядайна пагаварыў з адным пенсіянерам, які кляў тутэйшага правадыра за малую пенсію, на якую не магчыма жыць і пачувацца чалавекам. Стары адпрацаў 45 гадоў на цяжкой фізічнай працы, але ягоная пенсія ледзьве перавышае 400 тысячя рублей. І гэта добра, бо працэнт тых, у каго яна яшчэ меншая даволі высокі. Але ёсць катыгорыя высокааплатных пенсіянераў, якія не скардзяцца на сваё жыццё і не жадаюць нічога змяніць.

Давайце ж разбярэмся ў тым, чым павінна быць пенсія для чалавека і як дзяржава мусіць кларапаціцца пра людзей у старасці. Пенсія — гэта дзяржаўная сацыяльная гарантія для пажылой катэгорыі насельніцтва, якая абараняе недзеядольных людзей ад галечы і бясправя. То, што існая пенсійная сістэма недасканалая, прымітыўная і сацыяльна несправядлівая відавочна.

Уявіце сабе жыццё вайскоўца ці кадэбіста і жыццё будаўніка ці калгасніка. Па фізічных высліках і матэрыяльных выгодах для дзяржавы яны несупастаўляльныя. Першымі двумя дзяржава апякуеца з 18 гадоў корміць, апранае, плоціць до-

брэя грошы, бо яны насамрэч ёсць гарантыйяй існавання гэтай дзяржавы і не важна наколькі эфектыўнай будзе іхная праца і праца дзяржавы. У старасці пра іх таксама не забываюцца: іхная пенсія заўжды вышэйшая за сяроднюю.

Адны людзі грошы зарабляюць, другія гэтыя грошы марнуюць. Вайскоўцы пад час службы ды і потым маюць масу прывелей, сувязяў, яны жывуць куды больш паўнакроўным жыццём чым сяляне. Іхня дзеци ўладкоўваюцца таксама куды лепей, чым дзеци вясковуца ці будаўніка. Выйшаўшы на пенсію, яны могуць настала атабарыцца ў горадзе. Менш забяспечаныя катэгорыі насельніцтва ўсяго гэтага не маюць. Чаму ж тады аддаўшы сваё здароўе і сілы на агульную карысць, яны не ў стане выдаткаўца грошы, каб падтрымаць здароўя ў старасці? То, як зараз жывуць многія нашыя пенсіянеры выклікае жах і спачуванне: кошты на добрыя лекі перасягнулі ўсе разумныя межы.

Чаму ж такая несправядлівасць: адным ўсё, а другім рэшта?

А насамрэч павінна быць так: пенсія для ўсіх катэгорый насельніцтва ў не залежнасці ад заробку мусіць быць падзелена на дзве катыгорыі. Калі ты, скажам адпрацаў 30 гадоў ці болей, то будзеш атрымоўваць пэўную суму, а калі меней за 30 гадоў гэта suma будзе некалькі меншай. Калі дзяржава на справе клапоціцца пра народ, а не імітуе гэта, то той хто добра зарабляе мусіць ужо ў час сваёй працоўнай дзейнасці падумаць пра старасць. У яго ў адрозненні ад той катэгорыі насельніцтва, якая атрымоўвае малы заробак, ёсць магчымасць аддаваць частку грошай у пенсійны фонд альбо на адмысловы рахунак, каб выйшаўшы на пенсію мець пэўную даплату ў старасці да асноўнай пенсійнай сумы.

Ялічу, што дзяржава не мае права ствараць пэўную группу людзей, якая паразітуе на чужой працы і сілкуеца за чужы рахунак. Ужо сёння можна было б прывесці ў дзяянне гэтая наўмы: падвысіць пенсіі пераважней большасці насельніцтва за кошт скарачэння высокіх пенсій чынавенства, вайскоўцаў, міліцыянераў, кадэбістаў і іншых прывелейвальных катэгорый. Але гэтага не адбудзецца да тae пары пакуль у нашай краіне не будзе дэмакратыі і пакуль народ, і пенсіянеры ў тым ліку, не пачнучы праяўляць сацыяльную актыўнасць і змагацца за свае права.

Рэдактар.

Мілінкевіч мае намер удзельнічаць

24 верасня ў Віцебску ў памяшканні “Еўрапейскага дома” адбылася сустрэча з лідэрам руху “За свабоду”, кандыдатам у прэзідэнты на папярэдніх выбарах Аляксандрам Мілінкевічам.

Наведнікі “Еўрапейскага дома” з прыхільнасцю сустрэлі лідара “Руху за свабоду”, але палова залы папікала яго за тое, што апазіцыйныя сілы не скансалідаваліся дзеля агульнае барацьбы супраць антыбеларускага, праарасейскага лукашэнкаўскага рэжыму. На што Мілінкевіч адказаў. Што трэба змагацца не супраць Лкашэнкі, а за Беларусь і за ўваходжанне краіны ў Еўразвяз. Мяццовым апазіцыйным дзеячам хацелася б бачыць больш энергічныя заходы па змяненні палітычнае ўлады на Беларусі, якая не здолела палепшыць жыццё беларускага народа, наладзіць цывілізацыйныя, чалавечыя стасункі са сваімі суседзямі, як на Захадзе, так і на Усходзе. За часы лукашэнкавага кіравання Беларусь стала пасьмешышчам для ўсяго свету і пераўтварылася ў сапраўдане аўтарытарнае балота, дзе голас народу не пачуеш, як не напружкайся.

Некаторыя скардзіліся на адсутнасць агітацыйных матэрыялаў пра “Рух”, але ў сучасных умовах гаварыць пра адсутнасць інфармацыі можа толькі, той хто не жадае прайвіць анікай ініцыятывы і закаснеть у старых падыходах.

Прадпрымальнік Сяргей Парсюковіч прапанаваў выпускіца прапагандысцкі фільм на DVD, на што пенсіянеры адзначылі, што ім больш імпанавала б інфармацыйная ўётка. Мілінкевіч прызнаўся, што ягоная мара — газета, якую б выпускаў рух “За свабоду”, але на гэту справу патрэбныя, “сотні тысяч даляраў”.

Сустрэча прайшла з аншлагам — памяшканне ледзьве змясціла ўсіх прысутных, сярод сталых наведнікаў “ЕД” можна было пабачыць і свежыя твары.

Жыхары Віцебска задалі Аляксандру Міленкевічу шэраг вострых пытанняў. Яны, у прыватнасці, цікавіліся, ці збіраеца кіраўнік руху “За свабоду” ўдзельнічаць у наступных прэзідэнцкіх выбарах, і ці маецца стратэгія выбарчай кампаніі.

Ён паведаміў, што гатовы ўдзельнічаць у выбарах, калі не будзе іншай кандыдатуры, якую вылучаць праेўрапейскія сілы.. Што тычыцца праграмы, з якой Аляксандр Мілінкевіч ішоў на выбары 2006 году, то ён признаў, што не зусім дасканалай і таму ейныя недахопы ён паспрабуе ўлічыць у наступнай прэзідэнскай кампаніі.

Даючы адзнаку АДС, Мілінкевіч канстатаваў, што гэтая структура не мае будучыні і прыдатнасті толькі ў выглядзе дыскусійнага клубу ці круглага стола.

Галоўнай прычынай рознагалосся з Калякінам з'яўляеца ягоная праарасейская арыентацыя, якая, на думку Мілінкевіча, вядзе да эканамічнай і палітычнай залежнасці Беларусі ад Расіі і нават пагражае стратай нацыянальнасць і змагацца за свае права.

Ян Сведка.

Бессаромнасць,
або суб'ектыўныя заметкі ад
выступлення лідэра адной
еўрапейскай краіны

Якраз у дзесятую гадавіну знікнення Віктара Ганчара і Анатоля Красоўскага кіраўнік Беларусі дзяліўся з літоўскім карэспандэнтамі сваімі поглядамі на жыццё-быццё. Той, каго падзрачаўць у дачыненні да знікнення гэтых людзей, у прывычнай нахрапістай манеры “наядзджай” на журналістаў і, стараючыся быць “шчырам”, паказваў сваю звычайнью дасведчанасць ва ўсіх пытаннях.

Ён так засвоіў гэтую ролю, што нават меў нахабства запытаць ў журнالістаў, ці ведаюць тыя, што галоўным правам чалавека з'яўляеца права на жыццё. Тоэ права, якога 10 гадоў таму быў пазбаўлены яго былы найбліжэйшы сябар і паплечнік, чалавек, які прывёў яго да ўладаў. Гэта — Віктар Ганчар. Праўда, праз нейкі паўгоды ён разачараўваўся ў сваім лідэрству і нават рыхтаваў таму імпімент, за што і паплаціўся жыццём. Літоўскі госьць пра тое не сказаў. Як і ніколі не напамінаў, што ён неаднаразова бываў у дому Віктара, цалаваў руки яго маці, але тое адбывалася яшчэ да знікнення палітыка. Пасля знікнення В.Ганчара 16 верасня 1999 года нага Прэзідэнта больш не пераступала парога дома былога сябра. А блізкія Віктара так і не дачакаліся слоў спачування, ні прэзідэнцкіх, ні сяброўскіх.

Затое ў Літве мы ў чарговы раз пачулі, што ўсе права чалавека ў Беларусі свята захоўваюцца. (У гэты дзень у цэнтры Менску быў гвалтоўна разагната пікет, які напамінаў пра знікнення людзей, а пікетчыкі кінуты ў “варанкі”, а потым пакараны штрафамі).

Госьць не баяўся журналістаў. Ён ведаў, што прэс-канферэнцыя — гэта не допыт у Гаазе, і любы ягоны адказ прымуць. А таму вельмі стараўся быць дасціпным, выступаў упэўнена, нават часам зрывая апладысменты. Але, адказваючы на непрыемныя пытанні, моцна раздражаяўся і адкрыта хлусіў. Так, на запыт, чаму ён так байца дэбату на тэлебачанні, ён адказаў, што тых дэбатаў на нас праводзіцца даволі. (Мусіць, ён меў на ўзве свае дэбаты з Сідорскім.)

На твары літоўскага госьця ўесь час была нязграбная маска, якая падчас звалівалася. І тады журналісты становіліся сведкамі чарговых “перлай”, незвычайных для палітыка єўрапейскага рангу. Думаю, яны з жахам даведаліся, што іхні госьць жадаў бы мець яшчэ больш інформацыі аб кожным грамадзяніне сваёй краіны. (У тае краіне, дзе і так ўсё схвачана поўным таталітарным кантролем.)

Бессаромнае змешванне фактаў і ўпэўнены падмен чорнага белым, выпячванне сваёй незаменнасці, сваёй месіянскай ролі ў “выратаванні Беларусі” не давала мне ніводнай магчымасці пашкадаваць яго ці хадзіць праівіць да яго любыя станоўчыя пачуцці.

Г.Станкевіч.

P.S. Асабістая задача бы яму толькі адно пытанне: “Як часта Вы, кіраўнік Беларусі, прамаўляце, ці даеце інтэрв'ю на тытульны мове сваёй краіны?”

АБ'ЯВА

• Кабатрымліваць кожны нумар газеты «Покліч волі» паведаміце рэдакцыі аб гэтым – зрабіце бесплатную падпіску.

• Рэдакцыя «Покліч волі» змяшчае бясплатныя абвесткі чытачоў выдання. Дзеля размяшчэння абвесткі запоўніце купон або патэлефануце ў рэдакцыю.

• Калі парушаны права спажыўца, працаўніка, то даем эфектыўныя парады па абароне права і пошуку бясплатнай пары ад аўтара. Бясплатнасць, тых юрыстаў. Звяртайцеся на адрес газеты «Покліч волі».

• Рэдакцыя запрашае да супрацоўніцтва неабыкавых грамадзян. Вашы навіны, паведамленні – нашая падзяка. Словам, сувенірам.

Патрыярх у Віцебску

Патрыярх Расейскай праваслаўнай царквы Кірыла 28 верасня скончыў свой першасвятарскі візіт у Беларусь сустрэчай з моладзю Віцебску.

Сустрэча прайшла не ў Летнім амфітэатры, як планавалася раней, а ў канцэртнай зале «Віцебск». У канцэртнай зале прысутнічала каля 2000 чалавек, сярод якіх былі студэнты ўсіх чатырох ВНУ горада, Віцебскай духоўнай вучэльні і іншых вучэбных установ, а таксама прадстаўнікі розных моладзевых грамадскіх арганізацый.

У амфітэатры былі ўсталяваныя вялікія экраны, і больш за шасцісячная аўдыторыя студэнтаў бачыла выступ Патрыярха ў рэжыме онлайн. Яшчэ каля тысячы чалавек слухалі яго з экрану на пляцы Волі.

Сустрэча галавы Рускай праваслаўнай царквы з мо-

ладдзю доўжылася на працягу гадзіны. Пасля выступу Яго Святасці студэнты задалі яму пытанні. У прыватнасці, адказваючы на пытанне навучэнца Віцебскай духоўнай вучэльні, Патрыярх выказаў меркаванне, што «Імем Беларусі» магла быць святая вялебная Еўфрасіння Полацкая.

«Я цалкам па-асабліваму ўспрыняў асобу Еўфрасінні Полацкай. Калі я наведаў Полацак, перад маім уяўным позіркам паўстала ангела-падобная істота - прыгожая, маладая жанчына, якая мела такое велізарнае каханне ў сэрца, такую высокую культуру, такую гарачую веру! Бо мінула 800 гадоў, нават больш, а да яе мошчаў заўсёды сцякаюцца людзі. Я не магу

сабеувіць, каб хтосьці вось так прыходзіць да рэштак старажытнага героя, калі б гэты герой не быў святым», - сказаў Патрыярх Кірыла.

Па маім меркаванні, «ге-роем краіны не можа быць прагматычны палітык і цвёрды дзеяч, тыран, як гэта было ў выпадку з Янам Грэзным або Пятром I».

Перад адбыццём у Москву з віцебскага аэрапорта Яго Святасць наведаў уздоўжленыя храмы горада - Свята-Успенскі кафедральны сабор і Свята-Уваскресенскі храм. На паро-зе Уваскрасенскаскарбенскай царквы Патрыярх Кірыла выпусціў у неба сімвалічную зграю белых голубоў.

Ян Сведка.

Мясцовыя здарэнні

17 верасня а палове на дзесятую гадзіну вечара на аўтамабільнай дарозе Віцебск-Ворша ў вёсцы Асінаўка здзейснены наезд на пешахода—пенсіянера з Віцебску. Пацярпелы дастаўлены ў больніцу. У кіроўца і пешахода ўзяты біяналізы.

Раніцай 18 верасня ў в. Альгова пад калёсамі «опелю» апынуўся кіроўца скутару. Па папярэдній версіі гаспадар скутару спыніўся, каб прапусціць сустрэчны транспарт перад паваротам налева, але нягледзячы на выкананне правілаў дарожнага руху, сам стаў ахвярай чужой неабачлівасці. 59-гадовы кіроўца скутару быў дастаўлены ў лякарню. Як выясветлена, абодва ўдзельнікі ДТЗ былі ў цвярозам стане. Абставіны здарэння высявляюцца.

На праезной частцы ля в. Падлазнікі кіроўца «мерседэс» наехаў на 66-гадовую веласіпедыстку, якая рухалася ў адным з ім кірунку. Пацярпелую адвезлі ў лякарню, а ў кіроўцы ўзялі біяналізы.

У лясным масіве ля в. Копці знойдзена 19 мінамётных мінаў і 53 мінамётныя снарады часоў Другой сусветнай вайны. Цераз некалькі дён мінамётная міна калібра 120 мм знойдзена ўжо ў самой вёсцы на выліце Чыгуначная.

Больш за 30 гарматных выбухоўнікаў і 17 снарадаў знойдзены ў лесе каля в. Макараўа. Баезапасы вывезены і знішчаны адмыслоўцамі.

СЛУЖБА 101

За няпоўныя дзесяць месяцаў на тэрыторыі раёну зарэстраваныя 84 пажары, у польмі загінулі 7 чалавек. Двое з іх дзеці. І хаты паказыкі ў паруцінні з мінулым годам зменышліся, усё адно лічба даволі высокая.

Жыхар в. Буева Бабінчскага с/с, былы пажарнік хутка зреагаваў на здарэнне, убачыўшы дым з адкрытай фрамугі суседняга дома, і вызваў пажарную службу.

З іншымі аднавяскоўцамі ён распачаў эвакуацыю гаспадара, які мірна спаў у сваім ложку. П'яны нават не падзраваў,

што знаходзіцца ў небяспецы, а ягоная канала вось-вось павінна загарэцца польмем.

З апёкамі 2-3 ступені пацярпелы мужчына быў транспартаваны ў рэанімацыю.

Пасля наведвання паховінаў В. Усаў уладковалася на канапу і закурыв. Што і стала прычынай угтарання. Ітог вядомы. Польмем таксама пакрыўжаны канапа, пасцельныя прыналежнасці, столевыя перакрыцці і шпалеры.

Ян Сведка.

Шпацыр па Віцебску напярэдадні візіту

Субота. Канец дня. Вуліцы ў рознакаляровых сцяжках. «Праваслаўны горад» чакае свайго патрыярха. Кірыл упэўнена глядзіцца з каляровых бігбордаў. Тыя, хто раней нішчылі храмы і забаранялі вернікам наведваць свае святыні, відаць, ужо пакаіліся, што сама па сабе добра, і цяпер таксама хочуць памаліцца разам з іерархам праваслаўнай царквы.

Шпацыр мой быў не доўгім, але ўражання хапіла. Таму і не прамінуў падзяліцца з вами.

Крама ля абласнога ваенкамату, задні дворык, доўгі каменны парапет, як адмысловая барная стойка - папулярнае месца ў мясцовай і прыезжай публікі. Парапет пустым амаль не быў. Вось і ў суботні вечар тут атабарылася вясёлая публіка, расставіўшы бутэлькі і плястыкавыя шклянкі ледзьве не па ўсім перыметры. Імправізаваны натоўп гучна гамоніць, вырашае нейкія праблемы. А нехта ўжо гамоніць не ўстане і таму ўладкаваўся проста на зямлі, як на ложку.

Іду ў бок Полацкага рынку. Маладзёны з бутэлькамі піва. Хто-нікто ўжо на добрым падпітку.

За рынкам мост праз чыгунку. З мосту добра бачныя купалы былога ўніяцкага Успенскага храму, дзе зараз атабарыліся праваслаўныя. А яшчэ з мосту адкрываеца добры агляд на старадаўні сквер ля аўтавакзalu. Сквер таксама задзеінчаны напоўніцu. Адна група маладых і ўжо нецвярозых людзей гучна рагочыць з таго, што адзін з іх, як дэзадарантам, карыстаецца асвежальнікам паветру для прыбіральні.

Метраў за дваццаць ад іх ляжыць дохлы сабака, а на некаторай адлегласці ад яго адпачывае на земляным адхоне спіты да непрытомнасці бомж альбо алкаголік.

Некалькі наводдаль групка з трох чалавек уладковалася пад дрэвам на зямлі і дапівае апошнюю бутэльку. Пакуль я

абгінаў сквер, жанчына з мужчынам ужо падняліся і рушылі ў бок вакзalu, а вось апошні падняцца не здолеў, і сідзячы спраўляўся натуральныя патрэбы.

«Вясёлая» атрымалася прагулка. Калі б я ставіў сабе за мэтu больш пільна ўзірацца ў чалавечыя твары, то гэткіх назіранняў было бы куды болей. Наша насленіцтва за часамі Лукашэнкі паспівалася да непрыстойнасці. Дзяржава яму ў гэтым упартая пасабляе, а царква, на жаль, нікім чынам не ўплывае на дзяржаву, бо цалкам залежыць ад яе.

Па маім вялікім перакананні, духавенства Расейскай праваслаўнай царквы нясе вялікі цяжар адказнасці за падзеі 1917 году, але і зараз яна маўчыць наконт той несвабоды, якая пануе ў нашай краіне пры аўтарытарным кіраўніку.

І хоць Кірыл не гуляў на перамовах з Лукашэнкам у палітычныя гульні і выказаўся становіча пра Курапаты, месца масавых знішчэння беларусаў камуністамі, усё адно ягонай галоўнай задачай ёсць захаванне адзінства Расейскага праваслаўя.

Усе праваслаўныя народы маюць сваю аўтакефальную царкву і толькі беларусы ўваходзяць у склад расейскай, усе народы гавораць на сваёй роднай мове і толькі беларусы—па-расейску. Што ж мы за народ такі без уласнага аблічча і выразнага голасу? Відаць за п'янкай няма часу падумыць ні пра свабоду, ні пра Бога, які гэтую свабоду і дае кожнаму ад нараджэння.

Даніла Ярош.

Беларусь адрадзіцца толькі на нацыянальных сімвалах

19 верасня, спаўнілася 18 гадоў з таго часу, як Вярхоўны Савет Беларусі надаў бел-чырвона-белому сцяжу і гербу «Пагоня» статус дзяржаўных сімвалаў.

Юрыдычнаму зацьвярджэнню бел-чырвона-белага сцяга і герба «Пагоня» ў Вярхоўным савеце папярэднічалі гады працы ў справе інфармавання беларускага грамадztva пра гісторыю нацыянальных сімвалаў.

Самы прыгожы ў съвеце сцяг прыйшоўся да неспадобы сучасным

кіраўнікам Беларусі, што, як съмерці, бяцца свабоды і дэмакратіі, якія наш нацыянальны сцяг і сімвалізуе.

Ці ж можна пачынаць будаўніцтва прайдзівай дзяржавы са знішчэння праўдзівага нацыянальнага сімвала? Не, не і яшчэ раз не! Тоё, што ў сённяшніх «гаспадароў»

краіны нічога не атрымалася і, відавочна, не атрымаецца, бачна ўжо сёння.

Таму так апантана з заіздросным пастаянствам вывешвае съядомая беларуская моладзь на дахах дамоў і ў іншых месцах бел-чырвона-белы сцяг—сцяг слайнай мінуўшчыны і праўдзівай будучыні.

Яку Дрозд.

КРЫМІНАЛЬНЫЯ НАВІНЫ

У лясным масіве ўздоўж шашы на Лёзна паміж вёскамі Паляі і Вароны невядомыя вандалы знішчылі крыкы, усталяваныя дэмакратычнай грамадскасцю ў гонар забітых у выніку неабаснаваных сталінскіх рэпрэсій беларусаў. Знішчэнне адбылося якраз пасля публікацыі ў нашай газете матэрыялу пра ўскладанне вянку да гэтых крыкожаў у жніўні месяцы.

Вераснёўская ноччу невядомы зламыснік з аднаго з прыватных двароў в. Ноўка скраў 10 кубаметраў газаслікатных блокаў на суму 1,4 мільёны рублёў. Узбуд-

жана крымінальная справа.

Высветлены падазроны ў крадзяжы 16 аўтамабільных пакрышак з гара-жа жыхара вёскі Камары. Ім стаўся 46-гадовы віцябчук, які на сённяшні час ужо арыштаваны. Скрадзеная маёмаць не сканфіскаваная.

Навысветлены злодзей пранік у шапік па вуліцы Цэнтральнай у в. Тулава. Праламаўшы столевое перакрыцце, вынес тавараў бытавой хіміі на суму 309 тысячаў рублёў. Асоба «хіміка» высветляеца. Узбуджана крымінальная справа.

ОТЛОЖЕННЫЙ ТРИУМФ

А.Лукашенко не был в Литве с 1998 года. Больше десяти лет страны не обменивались визитами на высшем уровне. Для соседних государств это достаточно уникальный случай. Такое происходит со странами, находящимися в очень напряженных отношениях.

Более неудачного времени для приглашения А. Лукашенко в Литву придумать было трудно. 16 сентября исполнилась 10-я годовщина исчезновения В. Гончара и А. Красовского. Эта проблема долгие годы являлась одним из острых раздражителей в отношениях между официальным Минском и ЕС. Одновременно на территории Беларуси в полном разгаре самые крупные в постсоветской истории белорусско-российские военные учения.

ЕС стремится открыть перед А. Лукашенко двери европейских столиц скромными дозами. Весной состоялась его частная поездка в Рим. Визит президента Беларуси в Литву не был ни официальным, ни даже рабочим. Фактически это была поездка на открытие белорусско-литовского экономического форума и выставки, а попутно произошла встреча двух глав государств. Никаких реальных практических результатов визит не принес. Подписанные соглашения едва дотягивают до уровня министров, присутствие президента для этого не требовалось.

Тем не менее, визит имел большой символический смысл. Это был очередной дипломатический прорыв официального Минска и персонально А. Лукашенко. Это был отложенный триумф, который должен был состояться еще в мае на учредительном саммите программы ЕС «Восточное партнерство» в Праге. Он собирался приехать туда победителем, триумфатором, одлевшим, взявшим на измор, пригнувшим капитулировать целую Европу, которая много лет не принимала его, ставила условия, вводила санкции, делала грозные заявления. И вот теперь ЕС поменял свою позицию, он готов иметь дело с А. Лукашенко, настойчиво приглашал в программу «Восточное партнерство». За это время в странах Евросоюза поменялось множество руководителей, правящих партий. А он остался, их всех пережил и вышел победителем. Но тогда в мае белорусский лидер, видимо не без колебаний, наступив на горло собственной песне, последовав кулачным советам европейских политиков, отказался от поездки в чешскую столицу. Ибо могли возникнуть скандалы. А начинать с них новый этап отношений с ЕС было нелогично.

Конечно, визит в Вильнюс не является полноценной компенсацией майской поездки в Прагу. Там, в чешской столице, можно было пожать руку президентам и премьер-министрам едва ли не всех европейских стран, оказаться в объективах десятков телекамер, поучаствовать в финальной фотосессии. В Вильнюсе же удалось встретиться только с руководством Литвы, бизнесменами. Масштаб триумфа явно не тот.

Но, как известно, нет маленьких ролей, бывают маленькие актеры. А. Лукашенко себя маленьким актером не считает, а совсем даже наоборот. Он использовал свой визит в Литву на 150%. Прежде всего, президент Беларуси настойчиво подчеркивал и в интервью литовским СМИ накануне, и в самом Вильнюсе, что приехал не просто в соседнюю страну, бывшую республику СССР, а на территорию ЕС, с санкциями Брюсселя. Это грело ему душу, возвышало в собственных глазах, придавало особую значимость на первый взгляд обычной поездке к соседу. Кроме того, обыватели как в Беларуси, так и в Литве должны были уяснить, что многолетняя изоляция Беларуси от Европы прервана.

Вторая важная мысль, которую старательно подчеркивал А. Лукашенко накануне и в ходе визита в

Литву: Европа до сих пор проводила неправильный курс в отношении Беларуси, но теперь осознала свою ошибку, вернулась к здравому смыслу, разумной политике. В результате началось потепление между Минском и Брюсселем. Белорусский президент отверг условия по демократизации внутренней жизни страны, которые выставляет ЕС: «Мы ни перед кем прогибаться не будем», «мы не приемлем никакого давления». Смысл этих заявлений состоит в том, что диалог будет идти на условиях Минска, ЕС никуда не денется, молчаливо признает белорусскую политическую реальность, включая четвертый срок президента А. Лукашенко. Трудно судить, что на самом деле происходит на переговорах, возможно, президент Беларуси идет на определенные уступки, но публично он неизменно демонстрирует силу.

Все пребывание в Вильнюсе президента Беларуси было театром одного актера. Он привлек большое внимание средств массовой информации. Журналисты никого больше не замечали, кроме А. Лукашенко, он в этот день 16 сентября был главным новсмейкером, героям телерепортажей, информационно-политическим центром литовской столицы. Когда белорусский лидер пришел на открытие белорусско-литовского экономического форума, зал встал. То, что в Беларуси А. Лукашенко везде приветствуют вставанием, давно стало недобкой традицией. Но такое же почитание человека, которого называют «последним диктатором Европы», в свободной, европейской Литве, в среде достаточно просвещенной публики, стало откровением. А известный литовский олигарх В. Романов, выступая на форуме, заявил, что предпочитает демократии тот политический режим, который существует в Беларуси. Как говорится, шар в лузу, приз в студию.

Это окончательно превратило легкое головокружение в самозабвенное упоение собственным обаянием и неотразимостью. Как обычно, А. Лукашенко пытался навязать другим странам свои правила и стандарты поведения. Агрессивный, менторский тон в общении с журналистами («Вы что, в школе плохо учились?») — это еще полбеды. Когда президент Литвы Д. Грибаускайте во время переговоров поставила вопрос, почему Беларусь не выдает генерала В. Ушопчика, подозреваемого в причастности к расстрелу литовских граждан 13 января 1991 года в вильнюсской телебашне, А. Лукашенко, согласно информации агентства BNS, с самым невинным видом и искренним удивлением заявил, что ничего не знал об этом деле и даже упрекнул: «Почему вы мне раньше не говорили?» Такая простоватая крестьянская хитрость, перенесенная на уровень межгосударственных отношений.

А в общении с литовскими журналистами он не только рассказал о своих переговорах с Д. Грибаускайтой в собственной интерпретации, но и не скрывал своего пренебрежения и высокомерия в отношении Литвы. Дескать, что с вами говорить, вы же не самостоятельное государство, а марионетка ЕС: «Уж не такие вы независимые, вам же прежде чем что-то сделать, надо в Брюссель бежать, чтобы посоветоваться»; «Мы — суверенная, независимая страна, и у нас нет таких обязательств, как у вас (Литвы — Авт.) перед Европой». Видимо, Александру Григорьевичу не объяснили в детстве, что в приличном обществе не принято, приезжая в гости, плохо говорить о хозяевах.

Зато независимым белорусским журналистам в Вильнюсе было полное раздолье. По злой иронии судьбы задать своему президенту вопрос можно только за границей.

Валерий Карбалевич.

ЕВРОПА-БЕЛАРУСЬ: НЕДОПОЛУЧЕННЫЕ ВЫГОДЫ

Мировой финансовый кризис обнажил истинное положение вещей в белорусской экономике, нагрузив склады и поставив перед чиновниками ряд неразрешимых вопросов. В свою очередь руководители государства ставят вопрос ребром: разгрузите склады — и все. И предоставьте отчет в цифрах.

Цифры сегодня выглядят неутешительно.

Согласно данным Белстата, на 1 сентября 2009 года запасы готовой продукции на промышленных предприятиях составили 80,2% среднемесячного объема производства, снизившись по сравнению с предыдущими двумя месяцами: 88,3% на 1 августа и 94,6% на 1 июля. Однако это значительно превышает прошлогодний уровень запасов: 50,4% на 1 сентября 2008 года и 61,1% на 1 января текущего года.

Низкая конкурентоспособность белорусских товаров объясняется, в частности, высокой ценой, которую белорусские специалисты объясняют энергозатратностью производства. По оценкам экономистов-аналитиков, в Беларуси она в три раза больше, чем в Европе. К тому же, как замечает независимый экономист Михаил Залесский, наша промышленность не стремилась адаптироваться к новым условиям, не перестроилась на производство товаров нового поколения.

Мой дед шил хомуты, за этими хомутами к нему ездили из Варшавы. Но вздумай я сейчас продолжить семейную традицию, стал бы посмешищем и банкротом. Мир изменился. А мы, фигуриально выражаясь, продолжаем шить хомуты и плести лапти, да еще обижаемся, почему Россия их не покупает, — говорит Михаил Залесский.

Бывший генеральный директор концерна «Амкодор» Василий Шлындиков считает, что виноваты в росте складских запасов не директора предприятий, а действующая в экономике страны командно-административная система.

В то самое время, когда от руководителей белорусских предприятий требуют освобождения складов любой ценой, не уточняя, сколько это и кому будет стоить, специалисты видят реальный путь выхода из кризиса — это путь в Европу.

В чем состоят плюсы сотрудничества с Европой для белорусской промышленности, мы обсуждаем с Сергеем Навродским, директором центра социально-экономических исследований CASE Belarus.

Комментируя развитие нашей промышленности, часто говорят о необходимости привлечения инвестиций в белорусскую экономику. Чем европейские инвестиции отличаются от российских?

Прямые иностранные инвестиции — это лишь малая часть преимуществ, которые Беларусь может получить от более глубокой интеграции в экономику Европы. Прямые инвестиции в первую очередь придут в те сферы, где сейчас беларусы не справляются — розничные сети, логистика, гостиничный бизнес и др. Но говоря о преимуществах евроинтеграции для уже существующих белорусских предприятий, необходимо отметить целый ряд, который не имеет отношения к прямым инвестициям.

Можно выделить три основных направления, безусловно выгодных для развития белорусской промышленности.

1. Увеличение рынка сбыта. По правилам свободной торговли нам откроется вся Европа. Это — единое торговое пространство, при условии подписания Соглашения с Евросоюзом о снижении пошлин все значительно упрощается. И мы

сможем экспорттировать на одинаковых условиях — и в Польшу, и в Бельгию.

3. Рост конкурентоспособности наших предприятий. В двух словах: все перечисленные выше программы финансирования способствуют росту конкурентоспособности производимой нами продукции. За счет использования новых технологий мы делаем более эффективным не только производство, но также менеджмент и маркетинг на предприятиях. А это означает как лучшее качество произведенной продукции, так и уменьшение себестоимости единицы продукции. Вот вам и два основных фактора роста ее конкурентоспособности.

— Россия как инвестор — более агрессивный, но менее опытный по сравнению с Европой?

— В области управления предприятиями, эффективности его Россия сталкивается с такими же проблемами, что и мы. Их эффективность по сравнению с Европой и Америкой ниже от 40 до 80%. Это касается ключевых отраслей — промышленности, энергетики, транспорта.

У них так же, как у нас, проблема с кадрами, образованием, соответствием багажа знаний сегодняшним реалиям и требованиям.

— И что должна сделать Беларусь для доступа ко всем этим благам?

— Прежде всего, должно быть узаконено соглашение о сотрудничестве с Европейским союзом. Оно было подписано в 1996 году, но неratифицировано Беларусью, заморожено Европейским союзом в связи с политическими событиями у нас. Как только мы ratифицируем соглашение, перейдем на новый уровень взаимодействия с ЕС и в течение нескольких лет можем подписать соглашение о свободной торговле с ЕС. На мой взгляд, как экономиста и руководителя независимого института, это значительно, чем даже вступление Беларуси в Евросоюз сейчас. Это будет выгодно всем — с экономической точки зрения. Потому что позволит снять все барьеры в области торговли.

На данный момент нам очень мешает несбалансированность — на востоке границ нет, а на западе — форпост. Из-за этого — дисбаланс между количеством поставок в Россию и в Европу.

Перспективы, потенциал рынка сбыта на Востоке и Западе — несоизмеримы. В Европе они — в разы больше.

ЮЛИЯ СНЕГ.

Факты

В период между 1991 и 2006 годами Евросоюз выделил Беларусь на развитие 229 миллионов евро, 23,6 евро на одного жителя. Это существенно меньше, чем для других стран, входящих в Европейскую политику добрососедства. Например, Грузия получила 110 евро на человека, Молдова — 73 евро, Украина — 52 евро.

***

Настораживает, что абсолютное большинство инвестиционных и приватизационных проектов осуществляется с участием российской стороны. В первом полугодии 2009 года восточные соседи вложили в Беларусь 2,1 млрд долларов прямых инвестиций. Доля России составила 86,6 процента! Между тем слишком большая доля одной страны может оставить опасность для развития другой.

БОЛЬНИЦА, КОТОРАЯ «НЕ НУЖНА» ПРЕЗИДЕНТУ

Александр Лукашенко пообещал отдать Минску «президентскую» клинику. «Нам такая большая больница не нужна», -- заявил глава государства.

Корреспондент «Завтра твоей страны» решил выяснить, какую медицинскую помощь, которая пока доступна бесплатно только белорусским чиновникам, смогут получить в будущем без денег и рядовые жители Минска.

Сегодня Республиканский клинический медицинский центр Управления делами президента по праву называется крупнейшим лечебно-профилактическим учреждением страны. Даже свой сайт в Интернете «белорусская кремлёвка» назвала vip-clinic, намекая на то, что здесь не только лечатся первые лица государства, но и медицинские услуги предлагаются самые современные.

За несколько последних лет (с ноября 2001 года, когда Александр Лукашенко назначил главврачом клиники своего лечащего врача Ирину Абельскую и потребовал создать из президентской больницы «школу современной медицины») лечкомиссия получила новое развитие. В клинике сделали евроремонт, сюда передали самое современное медицинское оборудование. Больница обросла новыми площадями. Сначала ей было передано здание Центра радиационной медицины по ул. Красноармейской, потом очередь дошла и до 4-й детской поликлиники, прописанной на ул. Энгельса, 17. Лечебных корпусов стало шесть. Но со временем и этих площадей оказалось мало. Сегодня на территории Республиканского клинического медцентра идет строительство двух новых объектов — лечебно-диагностического и операционно-реанимационного блока со стационаром. До того как Александра Лукашенко пообещал отдать больницу городу Минску, эти корпуса планировалось оснастить медицинским оборудованием третьего поколения. Хотя и сегодня по оснащению и спектру оказываемой специализированной помощи президентская

больница соответствует мировым стандартам. Главное ее преимущество — возможность проводить диагностику и лечение буквально всех заболеваний в одном месте.

Например, Республиканский клинический медицинский центр Управления делами стал первым медучреждением страны, где был установлен уникальный, 64-срезовый спиральный рентгеновский компьютерный томограф производства General Electric. Основным преимуществом аппарата по сравнению с аналогичным оборудованием является высокоразрешающее качество изображения при минимальных дозах облучения.

Клиника имеет и другое, редкое для белорусских больниц диагностическое оборудование: магнитно-резонансный томограф, полностью цифровой рентгеновский аппарат фирмы Siemens. Современная диагностическая аппаратура, которой располагает медучреждение, может, например, подсчитать содержание кальция в стенках коронарных артерий, что позволяет судить о работе сердца и предупредить атеросклероз.

Кабинет УЗИ оснащен пятью аппаратами ультразвуковой диагностики, один из которых экспертного класса. На таких аппаратах УЗИ можно исследовать все органы и во всех режимах сканирования, провести, скажем, уникальное ультразвуковое исследование магистральных сосудов головного мозга.

В прошлом году врачи Республиканского клинического медцентра освоили такие высокотехнологичные операции, как эндопротезирование тазобедренных суставов и

пластику дефектов костей черепа. «Местные» кардиологи успешно проводят стентирование коронарных сосудов и имплантацию электрокардиостимуляторов. Уже несколько лет в клинике выполняются лапароскопические операции на желчных путях, печени, почках, иные хирургические вмешательства. Президентская больница одна из немногих в стране, где внедрено такое новое направление в медицине, как хирургическое лечение первичного гипергидроза (повышенной потливости). Как отмечают сами медики, лечение пользуется большим успехом.

В прошлом году лечкомиссия укрепили и лучшими медицинскими кадрами страны (несмотря на то, что пациентов консультируют более 60 докторов наук по разным медицинским специальностям). На базе клиники стали функционировать 5 кафедр Белорусской медицинской академии последипломного образования — терапии, кардиологии и ревматологии, неврологии, ультразвуковой диагностики, функциональной диагностики.

К слову, в больнице созданы прекрасные условия для пациентов. Местный стационар, например, помимо обычных четырехместных палат имеет и одно-, двух- и трехместные палаты с кондиционированием воздуха, отдельным санузлом, душем, цветным телевизором, холодильником и телефоном.

Даже не верится, что все эти медицинские услуги теперь станут бесплатно доступны обычным белорусам...

Юрий ЛАЗАРЕВИЧ.

ЧАСЫ ЛУКАШЕНКО ДОРОЖЕ ЧАСОВ ОБАМЫ В 52 РАЗА

Сфотографировать часы белорусского правителя журналисты смогли во время его недавнего визита в Литву. На правой руке Александра Лукашенко надеты швейцарские часы Pater Philippe Calatrava 5120j, которые стоят почти 17 тысяч долларов или 11 тысяч евро.

Фотографии часов белорусского правителя были опубликованы в блоге toxaby.

Как пишет блогер malishevsky, на правой руке Александра Лукашенко надеты швейцарские часы Pater Philippe Calatrava 5120j, которые стоят почти 17 тысяч долларов или 11 тысяч евро. Такие же «бюджетные» часы фирмы Pater Philippe у премьер-министра России Владимира Путина и мэра Москвы Юрия Лужкова.

Два месяца назад блогер drugoi рассмотрел часы президента Соединенных Штатов Америки Барака Обамы. У Обамы часы Jorg Gray 6500 Chronograph (на сайте так и указано, что это президентская часовая компания) за... 325 долларов. Нули не потеряны, нет. По подсчетам сайта www.charter97.org, часы президента США дешевле часов Лукашенко почти в 52 раза!

МОЛЧУНЫ И ГОВОРУНЫ

Большинство пациентов безоговорочно внимают докторам, иногда ничего не зная о лечении.

Кому доводилось посещать медицинские учреждения, те наверняка обратили внимание: на самых видных местах размещены выдержки из Кодекса об административных правонарушениях или из Уголовного кодекса, цитирующие статьи, предусматривающие наказание за оскорбление.

Эти мелкие плакатики — последнее предупреждение человека, измотанному хроническим отсутствием талончиков к нужному специалисту, многочасовым сидением в очередях и прочей медицинской бюрократией. В общем, нам сказано: сидеть тихо, не высовываться, права не качать, а то «попадете под статью».

Надо сказать, что большинство людей и сидят, как мыши, безоговорочно внимают докторам. Есть, правда, «вредные» пациенты, которые могут процитировать статью 41 «Права пациентов» Закона Республики Беларусь «О здравоохранении». В ней говорится, например, о том, что пациент имеет право на «уважительное и гуманное отношение со стороны работников здравоохранения». Почему бы цитаты из закона не разместить рядом с выдержками из кодексов? Невыгодно. Тогда пациенты станут грамотными и, предположим, захотят воспользоваться правом выбора лечащего врача или организации здравоохранения.

В соответствии с упомянутым законом пациенты имеют право на «получение в доступной форме информации о состоянии собственного здоровья, применяемых методах оказания медицинской помощи, а также о квалификации лечащего врача, других медицинских работников, непосредственно участвующих в оказании ему медицинской помощи».

Наши врачи, условно говоря, делятся на две очень неравные

научному такая система называется патернистической. Она жива и до сих пор. Причем устраивает как врачей, так и пока еще большинство пациентов. «Ой, что со мной, не знаю», — жаловалась женщина, находящаяся на лечении в стационаре. «Так вы спрашивайте у доктора, пусть объясняет, это его обязанность», — советовала ей другая. «А что спрашивать, я все равно ничего не понимаю», — отвечала первая. В наш век интернета и доступной литературы грех ничего не знать о своей болезни (если

врач сообщил диагноз). Имея хоть какое-то представление о заболевании, почерпнутое из популярной медицинской литературы, можно осознанно вести диалог с врачом.

Доктор-молчун выполняет свои обязанности, а с пациентом разговаривает по принципу: упал — отжался — встал. Разумеется, молчуны работают исключительно в медучреждениях государственної формy собственности.

Врачи, работающие в частных мед-центрах, просто обязаны быть говорунами. Однако есть такие специалисты и в гос-медицентрах. Как правило, это врачи высокой квалификации и любящие свою работу. Они не только в доступной форме расскажут о болезни, но и о возможных методах лечения. У пациентов в соответствии с законом есть право участия в выборе методов оказания медицинской помощи. Но здесь надо понимать следующее: это право ограничено именно возможными методами. Такая форма взаимоотношений врача и пациента называется партнерской. К сожалению, к ней мало готовы сами пациенты. Некоторые из них возмущаются: «Этот врач ничего не знает, он у меня спрашивает, как лечить». На самом деле врач не спрашивает, а предлагает выбрать приемлемый метод из нескольких. При такой модели взаимоотношений предполагается, что пациент будет иметь хотя бы минимум знаний о человеческом организме и готов нести ответственность за свое здоровье, а не перекладывать

вить ее исключительно на врача. Это надо знать:

Найдите время или деньги на ежегодное обследование.

Если один врач устанавливает серьезный диагноз, проконсультируйтесь еще как минимум с одним специалистом, а лучше с двумя. Это касается не только диагноза, но и методов лечения.

Врач обязан предоставить вам полную информацию о состоянии вашего здоровья, применяемых методах лечения, назначаемых лекарствах.

Пациент имеет право на облегчение боли, связанной с заболеванием и (или) медицинским вмешательством.

Для проведения простого медицинского вмешательства необходимо устное согласие пациента, о чем делается соответствующая отметка в медицинской документации.

Обязательным условием проведения сложного медицинского вмешательства является наличие письменного согласия совершеннолетних пациентов, а для несовершеннолетних — их родителей.

Пациент имеет право отозвать как устное, так и письменное согласие на медицинское вмешательство. Так же он имеет право отказаться от предложенного лечения, врач обязан разъяснить последствия этого решения. Отказ от лечения оформляется в письменном виде и хранится в медицинской документации.

ОКСАНА ЯНОВСКАЯ.

ІДЭОЛАГІ

«Пірог» ідэйны быў салодкі,
Хоць і задужа дарагі:
Ім можна браць любяя сродкі,
Каб людзям «прамываць мазгі».

Яны і бралі іх «па поўнай».
І не мільёнаў нават сто.
А каб зусім было шыкоўна,
З дзесятак набылі аўто...

Абласная газета «Заря» апублікавала «План закупак галоўнага ідэалагічнага ўпраўлення Брэсцкага аблвыканкама на 2009 год». Сума ўражвае: амаль 335 мільёнаў рублёў! Акрамя рознай драбязы накшталт паперы і канцтавараў, мяркуеца набыць 22 кампьютары і ажно 11 аўтамабіляў. А вы кажаце — крэйзі...